Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
YVESA BOTA
od 1. veljače 2017.[1]

Spojeni predmeti C-361/15 P i C-405/15 P

Easy Sanitary Solutions BV (C–361/15 P),
Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (C–405/15 P)
protiv

Group Nivelles NV

„Žalbe – Uredba (EZ) br. 6/2002 – Postupak za proglašavanje ništavosti – Registrirani dizajn Zajednice koji predstavlja odvod za tuš-kadu – Raniji dizajn – Ocjena novosti i individualnog karaktera osporavanog dizajna – Teret dokazivanja koji je na podnositelju zahtjeva za proglašavanje ništavosti – Zahtjevi povezani s reprodukcijom ranijeg dizajna – Tekst i doseg članka 3. Uredbe br. 6/2002 – Ovlasti dodijeljene EUIPO-u u okviru izvođenja dokaza – Članak 63. stavak 1. Uredbe br. 6/2002 – Granice nadzora zakonitosti Općeg suda– Članak 61. stavak 2. Uredbe br. 6/2002 – Razlog koji se odnosi na javni poredak”

I – Uvod

1. U okviru ovih predmeta Sud bi trebao pojasniti doseg pojmova i osnovnih načela za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice[2].

2. Konkretno, Sud bi trebao podsjetiti na *ratio legis* te uredbe i ovlasti koje se smiju odnosno ne smiju dodijeliti tijelima Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) u okviru ispitivanja zahtjeva za proglašavanje registriranog dizajna Zajednice ništavim.

3. Taj spor proizlazi iz zahtjeva koji je podnio I-Drain BVBA, koji je postao Group Nivelles NV[3], za proglašavanje ništavim registriranog dizajna čiji je nositelj Easy Sanitary Solutions BV[4], i koji prema toj registraciji predstavlja „odvod za tuš-kadu”. U prilog svojem zahtjevu za proglašavanje dizajna ništavim koji je iznesen pred EUIPO-ov Odjel za poništaje, Group Nivelles tvrdio je da taj dizajn nije nov i da nema individualni karakter, pri čemu se oslonio na postojanje ranijeg dizajna i njegovo otkrivanje javnosti. Teškoće koje su se pojavile prilikom ispitivanja tog zahtjeva za proglašavanje dizajna ništavim povezane su s pogreškama koje je počinio podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti, koji nije pravilno prikazao svoje prijašnje djelo, ali također i s pogreškama Odjela za poništaje i trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a koji nisu izvršili pravilnu usporedbu predmetnih dizajnâ.

1 Izvorni jezik: francuski

2 SL 2002., L 3, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 45.) Ta je uredba izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1891/2006 od 18. prosinca 2006. (SL 2006., L 386, str. 14.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 111.).

3 Društvo I-Drain BVBA je od tada preuzelo društvo Group Nivelles N. V., u daljnjem tekstu: Group Nivelles

4 U daljnjem tekstu: ESS

4. U svojoj presudi od 13. svibnja 2015., Group Nivelles/OHIM– Easy Sanitary Solutions (Odvodna kanalica za tuš-kadu)[5], Opći sud stoga je poništio odluku trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a od 4. listopada 2012.[6].

5. Svojim žalbama EUIPO i ESS zahtijevaju ukidanje odnosno djelomično ukidanje te presude.

6. U ovom mišljenju, najprije ću predložiti Sudu da po službenoj dužnosti istakne razlog koji se odnosi na nenadležnost Općeg suda. Naime, smatram da je on prekoračio granice nadzora zakonitosti koje ima na temelju članka 61. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 u okviru ispitivanja protutužbenog razloga koji je istaknuo ESS, tako da pobijanu presudu prema mojem mišljenju treba djelomično ukinuti.

7. Zatim ću predložiti Sudu da odbije žalbu koju je podnio EUIPO u predmetu C–405/15 P.

8. Kao prvo, izložit ću razloge zbog kojih je Opći sud prema mojem mišljenju stvarno počinio pogrešku koja se tiče prava u točkama 77. do 79. pobijane presude, zahtijevajući od EUIPO-a da rekonstruira raniji dizajn spajanjem njegovih različitih dijelova, koji su prikazani u različitim izvadcima iz kataloga u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti. Objasnit ću da takva obveza, zbog toga što povrjeđuje tekst i doseg članka 3. Uredbe br. 6/2002, ne može biti dio ocjene novosti dizajna u smislu članka 5. te uredbe, niti, kao takva, spadati u ovlasti koje su EUIPO-vim tijelima dodijeljene člankom 63. stavkom 1. te uredbe.

9. Kao drugo, ipak ću izložiti razloge zbog kojih to utvrđenje nije takvo da podrazumijeva ukidanje pobijane presude.

10. Kao treće i posljednje, predložit ću Sudu da odbije žalbu koju je podnio ESS.

II – Pravni okvir Unije

A – Uredba br. 6/2002

11. U skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 6/2002, „dizajn” se odnosi na vanjski izgled proizvoda u cijelosti ili dijela proizvoda koji proizlazi iz njegovih obilježja, posebno crta, obrisa, boja, oblika, teksture i/ili materijala samoga proizvoda i/ili njegove ornamentacije.

12. U skladu s člankom 4. stavkom 1. te uredbe zaštita dizajna Zajednice uvjetovana je novošću i individualnim karakterom tog dizajna.

13. U skladu sa stavkom 2. navedene odredbe, dizajn primijenjen na proizvod ili sadržan u proizvodu koji čini sastavni dio složenoga proizvoda smatra se novim i da ima individualni karakter samo ako sastavni dio, nakon što je ugrađen u složeni proizvod, ostaje vidljiv pri normalnoj upotrebi toga proizvoda i mjeri u kojoj ta vidljiva obilježja sastavnoga dijela samostalno ispunjavaju uvjete novosti i individualnog karaktera.

14. Prema članku 5. stavku 1. točki (b) te uredbe registrirani dizajn Zajednice smatra se novim ako ni jedan istovjetni dizajn nije bio učinjen dostupnim javnosti prije datuma podnošenja prijave za registraciju dizajna za koji se traži zaštita, ili, ako je zatraženo pravo prvenstva, prije datuma priznatog prvenstva.

5 T-15/13, EU:T:2015:281, u daljnjem tekstu: pobijana presuda

6 Predmet R 2004/2010-3, koji se odnosi na postupak za proglašavanje ništavosti između I-Drain i ESS

15. U članku 5. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 među ostalim se navodi da se dizajni smatraju istovjetnima ako se njihova obilježja razlikuju samo u beznačajnim pojedinostima.

16. Prema članku 6. stavku 1. točki (b) te uredbe kod registriranog dizajna Zajednice smatra se da ima individualan karakter ako se ukupni dojam koji ostavlja na upućenog korisnika razlikuje od ukupnog dojma koji na takvog korisnika ostavlja bilo koji dizajn koji je bio učinjen dostupnim javnosti prije datuma podnošenja prijave za registraciju ili, ako je zatraženo pravo prvenstva, prije datuma priznatog prvenstva.

17. U skladu s člankom 7. stavkom 1. te uredbe, u smislu primjene članka 5. stavka 1. (b) i članka 6. stavka 1. točke (b) iste uredbe smatra se da je dizajn bio učinjen dostupnim javnosti ako je objavljen slijedom registracije ili na drugi način, ili izložen, upotrijebljen u trgovini ili drukčije otkriven prije datuma na koji je dizajn za koji je zatražena zaštita prvi put bio učinjen dostupnim javnosti, osim ako ti događaji poslovnim krugovima specijaliziranim u dotičnom sektoru, a koji posluju unutar Europske unije, iz opravdanih razloga nisu mogli biti poznati u redovitom poslovanju.

18. U članku 10. stavku 1. Uredbe br. 6/2002, naslovljenom „Opseg zaštite” navodi se da opseg zaštite priznat dizajnom Zajednice uključuje bilo koji dizajn koji na upućenog korisnika ne ostavlja drugačiji ukupni dojam.

19. Prema članku 25. stavku 1. točki (b) te uredbe dizajn Zajednice može biti proglašen ništavim ako ne ispunjava uvjete iz članaka od 4. do 9. te uredbe.

20. U okviru glave VII. naslovljene „Tužbe Sudu”, u članku 61. stavku 2. te uredbe navodi se da se „[t]užba […] [Sudu] može podnijeti zbog nenadležnosti, bitnih povreda odredaba postupka, povrede Ugovora, povrede ove Uredbe ili bilo kojeg pravnog pravila koje se odnosi na njihovu primjenu ili zlouporabu ovlasti”.

21. U glavi VIII., naslovljenoj „Postupak pred Uredom”, u članku 63. stavku 1. Uredbe br. 6/2002, navodi se među ostalim da „[u] postupcima koji se pred njim vode, Ured ispituje činjenice po službenoj dužnosti. Međutim, u postupcima koji se odnose na proglašavanje ništavosti, Ured je u tom ispitivanju ograničen na činjenice, dokaze i argumente koje su pribavile stranke i na zahtjeve koji su izneseni”.

22. U skladu s člankom 65. stavkom 1. te uredbe EUIPO može u svim postupcima odrediti mjere izvođenja dokaza i osobito, saslušati stranke i svjedoke, zahtijevati pribavljanje podataka kao i pribavljanje dokumenata i dokaznih predmeta ili još zahtijevati mišljenja vještaka.

B – Uredba br. 2245/2002

23. Naposljetku, Uredba Komisije (EZ) br. 2245/2002 od 21. listopada 2002. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002[7] u članku 28. stavku 1. točki (b) podtočkama v. i vi. određuje sljedeće:

„1. Zahtjev za proglašavanje nevaljanosti podnesen Uredu na temelju članka 52. Uredbe [br. 6/2002] sadrži:

[…]

(b) u odnosu na razloge na kojima se temelji zahtjev:

[…]

7 SL 2002., L 341, str. 28. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 42., str. 70.), u daljnjem tekstu: Provedbena uredba

v. ako je razlog za nevaljanost to što registrirani dizajn Zajednice ne ispunjava uvjete iz članka 5. ili 6. Uredbe [br. 6/2002], naznaku i reprodukciju prijašnjih dizajna koji bi mogli predstavljati prepreku novosti ili individualnom karakteru registriranog dizajna Zajednice kao i dokumente koji dokazuju postojanje tih ranijih dizajna;

vi. naznaku činjenica, dokaza i argumenata dostavljenih kako bi potkrijepili ove razloge;

[…]”

III – Okolnosti spora

24. ESS je nositelj dizajna Zajednice registriranog pod brojem 000107834-0025 na temelju prijave podnesene 28. studenoga 2003. (u daljnjem tekstu: osporavani dizajn).

25. Osporavani dizajn predstavljen je na sljedeći način:

26. Taj dizajn prema registraciji predstavlja „odvod za tuš-kadu (shower drain)”.

27. Društvo I-Drain, 3. rujna 2009. podnijelo je EUIPO-u zahtjev za proglašavanje ništavim osporavanog dizajna na temelju članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002. U zahtjevu za proglašavanje ništavosti, podnositelj je istaknuo da osporavani dizajn ne ispunjava uvjete iz članaka od 4. do 9. Uredbe br. 6/2002 s obzirom na to da dio tog dizajna koji ostaje vidljiv pri normalnoj upotrebi, to jest pokrovna ploča bez otvora, nije nov i nema individualni karakter.

28. U prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti i kako bi dokazao postojanje i dostupnost javnosti istovjetnog ranijeg dizajna, tužitelj je podnio izvatke iz kataloga proizvoda poduzetnika Blücher, iz 1998. i 2000.[8] u kojima se nalazi sljedeća slika (u daljnjem tekstu: raniji dizajn):

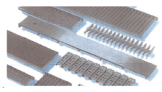

29. Odlukom od 23. rujna 2010. EUIPO-ov Odjel za poništaje prihvatio je zahtjev za proglašavanje osporavanog dizajna ništavim na temelju članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, ocijenivši da osporavani dizajn nije nov u smislu članka 5. te uredbe.

30. Odjel za poništaje pošao je od stajališta da je jedini vidljivi element osporavanog dizajna nakon postavljanja njegova pokrovna ploča. Stoga je ocijenio da je ona istovjetna ploči koja se nalazi u središtu slike prikazane u točki 28. gore i na temelju toga prihvatio zahtjev za proglašavanje ništavosti.

31. ESS je 15. listopada 2010. podnio žalbu protiv odluke Odjela za poništaje na temelju članaka 55. do 60. Uredbe br. 6/2002.

32. Tijekom tog postupka stranke su u prilog svojim tvrdnjama podnijele nove činjenice i dokaze koje je treće žalbeno vijeće EUIPO-a prihvatilo.

8 U daljnjem tekstu: katalozi Blücher

33. Odlukom od 4. listopada 2012. žalbeno vijeće je poništilo odluku Odjela za poništaje (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

34. Za razliku od Odjela za poništaje, treće žalbeno vijeće EUIPO-a smatralo je da se dizajn sastoji ne samo od pokrovne ploče pravokutnog oblika nego i od bočnih utora te vanjskih ploha odvoda za tuš-kadu. Ono je stoga potonji usporedilo s ranijim dizajnom koji prema njegovu mišljenju predstavlja „vrlo jednostavan odvod za tuš-kadu pravokutnog oblika koji se sastoji od pokrovne ploče s otvorom [9].

35. Na temelju toga treće žalbeno vijeće EUIPO-a ocijenilo je da je osporavani dizajn nov u smislu članka 5. Uredbe br. 6/2002 jer nije istovjetan ranijem dizajnu, s obzirom na to da su ta dva dizajna imala razlike „koje se lako mogu opaziti” i koje nisu bile „ni minimalne ni teške za objektivnu procjenu” [10].

36. Treće žalbeno vijeće stoga je vratilo predmet Odjelu za poništaje na ponovno odlučivanje.

IV – Postupak pred Općim sudom

A – Zahtjevi stranaka

37. Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 7. siječnja 2013., Group Nivelles pokrenuo je postupak za poništenje sporne odluke.

38. U prilog toj tužbi Group Nivelles naveo je jedan tužbeni razlog koji se temelji na pogrešci koju je žalbeno vijeće počinilo prilikom usporedbe osporavanog dizajna i ranijeg dizajna koji je bio naveden u prilog njegovu zahtjevu za proglašavanje ništavosti. Prema njegovu mišljenju, zbog te je pogreške žalbeno vijeće EUIPO-a donijelo pogrešan zaključak da je osporavani dizajn nov u smislu članka 5. Uredbe br. 6/2002. U tu svrhu Group Nivelles podnio je novi dokument kako bi dokazao nepostojanje novosti osporavanog dizajna. Tužitelj je također zahtijevao da Opći sud izmijeni spornu odluku.

39. U svojem odgovoru na tužbu, podnesenom Općem sudu 15. srpnja 2013., ESS je zahtijevao poništenje sporne odluke zbog razloga različitih od onih koje je naveo Group Nivelles u okviru svoje tužbe za poništenje. Naime, ESS je tvrdio da treće žalbeno vijeće EUIPO-a u točki 31. sporne odluke s jedne strane ni na koji način nije uzelo u obzir njegove argumente koji pokazuju da upotreba u industriji kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je raniji dizajn sadržan razlikuje potonji od osporavanog dizajna i s druge strane, nije dostatno obrazložilo svoju odluku s tim u vezi [11]. ESS je stoga istaknuo da treće žalbeno vijeće EUIPO-a nije pravilno utvrdilo raniji dizajn, što je utjecalo na ocjenu osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti.

A – Pobijana presuda

40. Pobijana presuda sastoji se od triju dijelova.

41. U njezinu prvom dijelu, koji obuhvaća točke 15. do 35. te presude, Opći sud ispitao je pitanja dopuštenosti koja su istaknuli ESS i EUIPO. Ta se pravna stajališta u okviru ovih žalbi ne osporavaju.

9 T. 31. sporne odluke

10 T. 32. sporne odluke

11 ESS podupire tvrdnju da raniji dizajn koji je naveo Group Nivelles, među kojima i dizajn iz katalogâ Blücher, ne može dovesti u pitanje novost i individualni karakter osporavanog dizajna jer se odnosi na različite proizvode, odnosno kanalice za odvod tekućina namijenjene upotrebi u industriji.

42. U drugom dijelu te presude, koji obuhvaća točke 36. do 92., Opći sud ispitao je dva dijela tužbenog zahtjeva koji je u svojoj tužbi za poništenje istaknuo Group Nivelles.

43. Kao prvo, (točke 36. do 88. pobijane presude), Opći sud prihvatio je jedini razlog koji je istaknuo Group Nivelles.

44. Opći sud najprije je u točkama 59. do 70. te presude utvrdio da je treće žalbeno vijeće EUIPO-a stvarno počinilo pogrešku koja se tiče prava u okviru svoje ocjene novosti osporavanog dizajna, usporedivši sva vidljiva obilježja tog potonjeg sa samo jednim elementom ranijeg dizajna, s posljedicom da u spornoj odluci nije izveo pravilne zaključke iz pogreške Odjela za poništaje koju je utvrdio. Taj zaključak nije doveden u pitanje u okviru ovih žalbi.

45. Opći sud zatim je u točkama 71. do 86. te presude ispitao različite argumente koje su istaknuli EUIPO i ESS kako bi provjerio mogu li oni dovesti u pitanje tu ocjenu. On je stoga odbio sve te argumente i tom prilikom EUIPO-u nametnuo novu obvezu koju on u okviru ove žalbe osporava. Nakon te analize, Opći sud prihvatio je jedini tužbeni razlog koji je istaknuo Group Nivelles i prihvatio zahtjev za poništenje koji je potonji podnio.

46. Kao drugo (točke 89. do 92. pobijane presude), Opći sud odbio je zahtjev društva Group Nivelles za izmjenu sporne odluke, presudivši da on ne može umjesto EUIPO-vih tijela izvršiti potpuno ispitivanje novosti osporavanog dizajna.

47. U trećem i posljednjem dijelu pobijane presude, koji obuhvaća točke 93. do 139., Opći sud ispitao je protutužbeni razlog koji je istaknuo ESS, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja.

48. Nakon što je u točki 100. pobijane presude utvrdio da je treće žalbeno vijeće EUIPO-a dovoljno obrazložilo svoju odluku, Opći sud odlučio je ispitati, u točkama 102. do 133. te presude, je li utvrđivanje točnog proizvoda u kojemu je sadržan raniji dizajn, koji je istaknut u prilog zahtjevu za proglašavanje ništavosti, relevantan kriterij za potrebe ocjene novosti ili individualnog karaktera osporavanog dizajna. Nakon te analize, Opći sud ocijenio je da je taj kriterij stvarno relevantan za ocjenu individualnog karaktera osporavanog dizajna. Slijedom toga presudio je da je treće žalbeno vijeće EUIPO-a pogrešno kvalificiralo proizvod koji se nalazi u središtu reprodukcije u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti kao „odvod za tuš-kadu”, i stoga prihvatio ESS-ov zahtjev za poništenje.

49. Pobijanom presudom, Opći sud prihvatio je stoga i jedini tužbeni razlog društva Group Nivelles i razlog ESS-a i slijedom toga poništio spornu odluku. S druge strane, Opći sud je odbio zahtjev za izmjenu te odluke koji je podnio Group Nivelles.

V – Zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

50. Svojom žalbom u predmetu C-405/15 P, EUIPO od Suda zahtijeva da ukine pobijanu presudu i naloži društvima Group Nivelles i ESS snošenje njegovih troškova.

51. ESS od Suda zahtijeva da prihvati žalbu u pogledu prvih dvaju EUIPO-vih žalbenih razloga i naloži društvu Group Nivelles snošenje troškova EUIPO-a. On od Suda također zahtijeva da odbije žalbu u pogledu trećeg EUIPO-va žalbenog razloga i naloži EUIPO-u snošenje troškova ESS-a kad je riječ o tom žalbenom razlogu.

52. Group Nivelles od Suda zahtijeva da odbije tu žalbu i naloži EUIPO-u snošenje njegovih troškova.

53. Ujedinjena Kraljevina, kojoj je odobrena intervencija u potporu zahtjevima EUIPO-a odlukom predsjednika Suda od 20. siječnja 2016., od Suda zahtijeva da ukine pobijanu presudu, pri čemu zahtijeva da sama snosi vlastite troškove.

54. Svojom žalbom u predmetu C-361/15 P, ESS od Suda zahtijeva da djelomično ukine pobijanu presudu i stranci koja nije uspjela u postupku naloži snošenje troškova.

55. EUIPO i Group Nivelles od Suda zahtijevaju da odbije tu žalbu i žalitelju naloži snošenje njihovih troškova.

56. Odlukom predsjednika Suda od 8. lipnja 2016., predmeti C–361/15 P i C–405/15 P spojeni su u svrhu usmenog postupka i donošenja presude.

VI – Uvodna razmatranja

57. U okviru ovih žalbi, predlažem Sudu da po službenoj dužnosti istakne razlog koji smatram razlogom koji se odnosi na javni poredak, to jest onaj koji se odnosi na to da Opći sud nije poštovao granice svojeg nadzora zakonitosti, kako je određen u članku 61. stavku 2. Uredbe br. 6/2002.

58. Naime, zbog razloga koje ću izložiti, čini mi se da je Opći sud prekoračio ovlasti koje su mu dodijeljene u okviru njegova nadzora zakonitosti sporne odluke.

59. Povreda pravila o nadležnosti spada u bitnu povredu postupaka i kao takva se mora smatrati razlogom koji se odnosi na javni poredak koji se mora ispitati po službenoj dužnosti [12]. Naime, cilj tih pravila je osigurati temeljnu vrijednost Unijina pravnog poretka, to jest institucionalnu ravnotežu na kojoj se temelji načelo podjele nadležnosti između EUIPO-a i Općeg suda, koju je zakonodavac utvrdio u članku 61. Uredbe br. 6/2002. Osim toga, ta su pravila očito utvrđena u interesu javnosti općenito.

60. Sud, čija je uloga osigurati poštovanje prava stoga mora zajamčiti da Opći sud, kad odlučuje o tužbi za poništenje, neće prekoračiti ovlasti koje mu je zakonodavac dodijelio u okviru tužbi podnesenih protiv odluka žalbenih vijeća EUIPO-a.

61. U svojoj sudskoj praksi, on je više puta potvrdio da nenadležnost autora pobijanog akta čini razlog koji se odnosi na javni poredak koji sud Unije može odnosno mora istaknuti po službenoj dužnosti, iako nijedna stranka to od njega nije zahtijevala [13].

62. U ovom slučaju podsjećam da su stranke bile pozvane podnijeti svoja očitovanja o tome.

63. Stoga prema mojem mišljenju nema zapreke za to da Sud po službenoj dužnosti ispita razlog za koji smatram da se odnosi na javni poredak.

12 Na nenadležnost autora pobijanog akta, prema sudskoj praksi, sud Zajednice mora paziti po službenoj dužnosti. Vidjeti u tom smislu presudu od 10. svibnja 1960., Njemačka/Visoko tijelo (19/58, EU:C:1960:19, str. 488.), od 30. rujna 1982., Amylum/Vijeće (108/81, EU:C:1982:322, t. 28.), od 13. srpnja 2000., Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, t. 56. i 57.), od 27. veljače 1992., BASF i dr./Komisija (T-79/89, T-84/89 do T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 i T-104/89, EU:T:1992:26, t. 31.); od 24. rujna 1996., Marx Esser i del Amo Martinez/Parlament (T-182/94, EU:T:1996:130, t. 44.), od 28. siječnja 2003., Laboratoires Servier/Komisija (T-147/00, EU:T:2003:17, t. 45.), i od 21. rujna 2005., Kadi/Vijeće i Komisija (T-315/01, EU:T:2005:332, t. 61.).

13 Presuda od 13. srpnja 2000., Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, t. 56. i navedena sudska praksa), kao i rješenje od 13. travnja 2011., Planet/Komisija (T-320/09, EU:T:2011:172, t. 41. i navedena sudska praksa)

VII – Razlog koji se odnosi na javni poredak, koji se temelji na tome da Opći sud nije poštovao granice svojeg nadzora zakonitosti u okviru ispitivanje protutužbenog razloga koji je istaknuo ESS

64. U skladu s člankom 61. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002, tužba protiv odluka žalbenih vijeća EUIPO-a može se podnijeti zbog povrede Ugovora, povrede te uredbe ili bilo kojeg pravnog pravila koje se odnosi na njihovu primjenu.

65. U skladu sa sudskom praksom, iz te odredbe proizlazi da Opći sud može poništiti ili izmijeniti odluku koja je predmet tužbe samo ako je, u trenutku kad je donesena, postojao neki od razloga za poništenje ili izmjenu iz članka 61. stavka 2. te uredbe [14]. Iz toga slijedi da ovlast izmjene koja se priznaje Općem sudu ne uključuje to da vlastitom ocjenom može zamijeniti ocjenu žalbenog vijeća EUIPO-a, a još manje da donosi ocjenu o kojoj to vijeće još nije zauzelo stajalište [15].

66. Međutim, u okviru svojeg ispitivanja protutužbenog razloga koji je istaknuo ESS i osobito u točkama 112. do 133. pobijane presude Opći sud proveo je ispitivanje toga je li upotreba kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je raniji dizajn sadržan stvarno relevantan čimbenik za potrebe ocjene novosti ili individualnog karaktera osporavanog dizajna, o čemu treće žalbeno vijeće EUIPO-a nije raspravljalo u spornoj odluci.

67. Točno je da su u ovom predmetu stranke o tom pitanju raspravljale pred EUIPO-vim tijelima [16]. Odjel za poništaje je u točki 20. svoje odluke odbio argument uz objašnjenje da upotreba kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je sadržan raniji dizajn nije relevantan čimbenik za potrebe usporedbe predmetnih dizajnâ, s obzirom na to da nije riječ o čimbeniku povezanom s izgledom proizvoda.

68. Nadalje, ESS je pred Općim sudom još jednom zagovarao to da upotreba kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je sadržan raniji dizajn utječe na ocjenu osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti [17].

69. Ipak, kao što je to Opći sud izričito naveo u točki 111. pobijane presude, treće žalbeno vijeće EUIPO-a „se u [spornoj] odluci nije izjasnilo” o tom pitanju.

70. Posljedično, time što je proveo ispitivanje članaka 5. do 7. Uredbe br. 6/2002, s obzirom na argumente o kojima se raspravljalo i dokaze koji su podneseni trećem žalbenom vijeću EUIPO-a, Opći sud je umjesto njega izmijenio spornu odluku, a da prethodno nije utvrdio da kod te odluke postoji jedan od razloga za poništenje iz članka 61. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 i osobito onaj koji se odnosi na to da je navedena odluka nedovoljno obrazložena.

71. Ocjena Općeg suda u tom pogledu vrlo je proturječna.

72. Naime, ESS upravo prigovara trećem žalbenom vijeću EUIPO-a da nije obrazložilo svoju odluku i da za potrebe ocjene novosti osporavanog dizajna nije uzelo u obzir njegove argumente u pogledu relevantnosti upotrebe kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je sadržan raniji dizajn, zbog čega je ta odluka bila nerazumljiva [18].

73. No Opći sud kategorički je odbio tužbeni razlog koji se temelji na nedostatku u obrazloženju sporne odluke, smatrajući u točki 100. pobijane presude da sporna odluka „sadrži dovoljno obrazloženje u tom pogledu jer se u njoj navodi, u točki 31., da se radi o ‚odvodu za tuš-kadu’”.

14 Vidjeti analogijom presudu od 5. srpnja 2011., Edwin/OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, t. 71.).

15 Presuda od 5. srpnja 2011., Edwin/OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, t. 72.)

16 Vidjeti t. 104. do 111. pobijane presude.

17 Vidjeti t. 93. do 96. i 101. pobijane presude.

18 Vidjeti t. 93. i 96. pobijane presude.

74. Međutim, u sljedećim točkama, to jest u točkama 101. do 133. te presude, Opći sud ne samo da je proveo detaljno ispitivanje relevantnosti tog čimbenika s obzirom na argumente o kojima se raspravljalo i dokaze koje su stranke podnijele tijekom postupka, i prema tome umjesto trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a, nego je također zaključio da je taj čimbenik relevantan za potrebe ocjene individualnog karaktera osporavanog dizajna.

75. To proturječje u analizi Općeg suda nedvojbeno je posljedica nedovoljnog obrazloženja sporne odluke, što Opći sud kao takvo nije sankcionirao.

76. Prema mojem mišljenju Opći sud trebao je samo utvrditi nedostatak u obrazloženju sporne odluke, a ne prejudicirati ocjenu trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a u pogledu argumenata o kojima su stranke pred njim raspravljale [19].

77. Uloga je Općeg suda naime provjeriti jesu li odluke koje donose žalbena vijeća EUIPO-a obrazložene u skladu s člankom 62. Uredbe br. 6/2002 jer je obveza obrazlaganja bitan postupovni zahtjev, kao što je to vrlo jasno navedeno u točki 98. pobijane presude. Sud, koji čini posljednji stupanj nadzora, tako mora moći utvrditi koji je ishod žalbeno vijeće EUIPO-a namijenilo argumentima koje su stranke istaknule i ovisno o slučaju, razloge njihova odbijanja.

78. Iako se u ovom predmetu stiglo do trećeg i posljednjeg stupnja pravnih sredstava [20], mora se utvrditi da još uvijek nisu poznati razlozi zbog kojih je treće žalbeno vijeće EUIPO-a odbilo argumente koje su stranke za potrebe ocjene novosti dizajna istaknule u vezi s relevantnosti upotrebe kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je sadržan raniji dizajn.

79. Uzimajući u obzir nepreciznost izraza sporne odluke, Opći sud stoga nije mogao provesti takvo ispitivanje a da prethodno nije poništio tu odluku zbog nedostatka u obrazloženju.

80. Opći sud je time što je izvršio analizu iz točaka 112. do 133., umjesto trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a, prema mojem mišljenju prekoračio granice nadzora zakonitosti odluka žalbenih vijeća EUIPO-a, kako je predviđen člankom 61. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002, i tako prekoračio svoje ovlasti u okviru ispitivanja protutužbenog razloga koji je pred njim istaknuo ESS.

81. Stoga smatram da valja ukinuti pobijanu presudu u dijelu u kojem je Opći sud u točkama 112. do 133. te presude ocijenio je li utvrđivanje proizvoda u kojemu je sadržan raniji dizajn relevantan čimbenik za potrebe ocjene novosti ili individualnog karaktera osporavanog dizajna [21].

82. U tim okolnostima predlažem Sudu da ne ispita treći žalbeni razlog koji je podnio EUIPO (C–405/15 P) kao i prvi žalbeni razlog koji je podnio ESS (C–361/15 P) s obzirom na to da su oni usmjereni protiv ocjene Općeg suda iz točaka 112. do 133. pobijane presude.

VIII – Žalba koju je EUIPO podnio u predmetu C-405/15 P

83. U prilog osnovanosti žalbe EUIPO ističe tri žalbena razloga.

19 Opći je sud uostalom zauzeo to stajalište tijekom ispitivanja zahtjeva Group Nivelles za izmjenu (t. 91. pobijane presude).

20 Protiv odluke Odjela za poništaje podnesena je žalba žalbenom vijeću EUIPO-a, odluka koju je ono donijelo osporavana je pred Općim sudom, čija je presuda danas predmet žalbe.

21 U svojoj sudskoj praksi Sud je ograničio doseg sudskog nadzora Općeg suda nad odlukama žalbenih vijeća EUIPO-a u području industrijskog dizajna na ispitivanje očitih pogrešaka u ocjeni kada to vijeće mora izvršiti vrlo tehničke ocjene, što opravdava da mu se prizna određena margina prosudbe (presuda od 18. listopada 2012., Neuman i Galdeano del Sel/Baena Grup (C-101/11 P i C-102/11 P, EU:C:2012:641, t. 41. i 42. kao i navedena sudska praksa)).

84. Prvi žalbeni razlog temelji se na tome da je Opći sud povrijedio članak 63. stavak 1. Uredbe br. 6/2002 te se njime ističe pitanje tereta dokazivanja i izvođenja dokaza u okviru postupka za proglašavanje ništavosti registriranog dizajna.

85. Drugi žalbeni razlog temelji se na tome da je Opći sud povrijedio članak 5. Uredbe br. 6/2002, u vezi s člankom 25. stavkom 1. točkom (b) te uredbe, pri čemu EUIPO kritizira ocjene Općeg suda u pogledu načina ispitivanja u vezi s novošću osporavanog dizajna.

86. Iako se temelje na različitim odredbama prava, argumenti koje je EUIPO izložio u prilog tim dvama razlozima preklapaju se i odnose se na točke pobijane presude koje se trebaju čitati i tumačiti zajedno. Stoga ću ta prva dva žalbena razloga ispitati zajedno.

87. Naposljetku, treći žalbeni razlog temelji se na povredi članaka 6. i 7. Uredbe br. 6/2002, u vezi s člankom 25. stavkom 1. točkom (b) te uredbe, pri čemu EUIPO ovdje osporava zaključak do kojeg je došao Opći sud kad je riječ o relevantnosti utvrđivanja proizvoda na koji se raniji dizajn primjenjuje ili u kojemu je sadržan.

88. Budući da je taj žalbeni razlog usmjeren protiv obrazloženja čije ukidanje predlažem zbog toga što je Opći sud povrijedio granice svojeg sudskog nadzora, predlažem Sudu da ga ne ispita.

A – Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 63. stavka 1. Uredbe br. 6/2002 i drugi žalbeni razlog koji se temelji na tome da je Opći sud povrijedio članak 5. te uredbe, koji se odnosi na novost dizajna Zajednice, u vezi s člankom 25. stavkom 1. točkom (b) te uredbe

89. Prije nego što započnem analizu tih žalbenih razloga, važno je navesti da spor o kojem Sud danas mora odlučiti proizlazi iz nepravilnog utvrđenja ranijeg dizajna istaknutoga u okviru zahtjeva za proglašavanje ništavosti jer društvo Group Nivelles [22] nije podnijelo EUIPO-vim tijelima nijednu sliku na kojoj je prikazan cijeli sustav za odvod tekućina iz ponude poduzetnika Blücher.

90. Stoga je važno imati na umu kontekst u kojem su EUIPO-va tijela ocijenila novost osporavanog dizajna i način na koji su to izvršila.

91. U okviru svojeg zahtjeva za proglašavanje ništavosti, podnositelj je u biti prikazao dio dizajna koji smatra vidljivim pri normalnoj upotrebi, to jest pokrovnu ploču, prikazanu u katalozima Blüchera na sljedeći način:

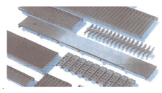

92. Odjel za poništaje smatrao je da je jedini vidljivi element osporavanog dizajna nakon postavljanja njegova pokrovna ploča, koja izgleda ovako:

93. Ocijenio je da je istovjetna ploči koja je prikazana u ranijem dizajnu i na tom temelju prihvatio zahtjev za proglašavanje ništavosti koji je podnio I-Drain.

22 Kao što to proizlazi iz točaka 68. i 76. pobijane presude, koje EUIPO ne osporava, ESS je u okviru očitovanja podnesenih Odjelu za poništaje podnio cijelu sliku tog sustava. Group Nivelles tu je sliku Općem sudu dostavio samo u prilogu tužbi kojom se pokreće postupak koji je Opći sud pravilno ocijenio nedopuštenim (vidjeti točke 21. do 24. pobijane presude).

94. Kad je riječ o trećem žalbenom vijeću EUIPO-a, ono je smatralo da drugi elementi odvoda za tuš-kadu koji prikazuje osporavani dizajn ostaju vidljivi nakon postavljanja. Stoga je on usporedio osporavani dizajn koji je sastavljen od pokrovne ploče pravokutnog oblika, ali i od bočnih utora te vanjskih ploha odvoda za tuš-kadu samo s pokrovnom pločom prikazanom u ranijem dizajnu te prema tome zaključio da ti dizajni nisu istovjetni i poništio odluku Odjela za poništaje.

95. Pred Općim sudom Group Nivelles je stoga u prilogu A.9 svoje tužbe kojom je pokrenuo postupak (na str. 76. tog priloga) podnio novi dokument koji prikazuje cijelu sliku sustava za odvod tekućina kakav je u ponudi poduzetnika Blücher. Taj je dokument Opći sud pravilno ocijenio nedopuštenim.

96. U svojim očitovanjima pred Općim sudom EUIPO je stoga tvrdio da Group Nivelles nije dokazao postojanje dizajna koji je raniji od osporavanog dizajna koji ima sva njegova obilježja.

97. U okviru ispitivanja tog argumenta Opći je sud je stoga presudio sljedeće u točkama 77. do 79. pobijane presude:

„77. U svakom slučaju […], u slučaju dizajna koji se sastoji od više sastavnih dijelova treba smatrati da je učinjen dostupnim javnosti u smislu članka 5. stavka 1. Uredbe br. 6/2002 kada su svi sastavni dijelovi učinjeni dostupnima javnosti i kada je jasno navedeno da su namijenjeni međusobnom kombiniranju kako bi tvorili određeni proizvod, čime se omogućava utvrđivanje oblika i obilježja tog dizajna.

78. Drugim riječima, ne može se prihvatiti da je dizajn nov u smislu članka 5. Uredbe br. 6/2002 ako se sastoji samo od kombinacije dizajnâ koji su već učinjeni dostupnima javnosti i u odnosu na koje je već navedeno da su namijenjeni zajedničkoj upotrebi.

79. U ovom slučaju to znači da, s obzirom na to da je, zbog razloga iznesenih […], iz katalogâ Blücher jasno proizlazilo da je pokrovna ploča u središtu slike […] bila namijenjena kombiniranju sa slivnicima i odvodima za tuš-kade iz ponude poduzetnika Blücher, koji su se također nalazili u tim katalozima, radi sastavljanja potpunog sustava za odvod tekućina [EUIPO] je radi ocjene novosti osporavanog dizajna taj sustav trebao usporediti osobito s odvodom tekućina sastavljenim od predmetne pokrovne ploče i ostalih sastavnih dijelova sustava za odvod tekućina iz ponude poduzeća Blücher, unatoč tomu što u navedenim katalozima nije bilo nijedne slike takve kombinacije.”

98. U prilog svojem prvom žalbenom razlogu, EUIPO tvrdi da je Opći sud u točki 79. pobijane presude povrijedio članak 63. stavak 1. Uredbe br. 6/2002 i osobito načela kojima su uređeni teret dokazivanja i izvođenje dokaza u okviru postupka za proglašavanje registriranog dizajna ništavim jer je od njega zahtijevao da rekonstruira raniji dizajn na temelju različitih izvadaka i kataloga u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti.

99. U prilog svojem drugom žalbenom razlogu EUIPO tvrdi da je Opći sud u točkama 77. i 78. pobijane presude povrijedio pravila prema kojima treba izvršiti ocjenu novosti dizajna Zajednice iz članka 5. Uredbe br. 6/2002, smatrajući da EUIPO ima obvezu sastavljanja različitih sastavnih dijelova dizajna koji su zasebno učinjeni dostupnim javnosti.

100. Ovi žalbeni razlozi moraju se ispitati zajedno zbog toga što oba ističu pitanje zakonitosti te obveze s obzirom na materijalne i postupovne odredbe Uredbe br. 6/2002.

101. Osim toga, iako se prvim žalbenim razlogom nastoji dovesti u pitanje zaključak koji je donio Opći sud u točki 79. pobijane presude, a drugim se nastoji osporiti ocjene Općeg suda iz točaka 77. i 78. te presude, te točke valja ispitati zajedno.

102. Naime, točke 78. i 79. pobijane presude moraju se čitati i tumačiti u svjetlu načela koje je Općі sud utvrdio u točki 77. te presude. To jasno proizlazi s jedne strane iz izraza „drugim riječima" koji je Općі sud upotrijebio na početku točke 78. te presude i s druge strane, izraza „u ovom slučaju to znači da" koji je upotrijebio u točki 79. pobijane presude, s obzirom na to da Općі sud tako izvodi zaključak u ovom slučaju iz načela koje je već utvrdio.

1. Argumentacija stranaka

(a) Prvi žalbeni razlog

103. EUIPO u biti osporava način na koji je Općі sud izveo dokaze koje je podnio tužitelj u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti i zaključke koje je iz toga izveo u točki 79. pobijane presude, u vezi s obvezama koje EUIPO ima u okviru izvođenja dokaza koje podnese podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti.

104. EUIPO tvrdi da je Općі sud povrijedio članak 63. stavak 1. Uredbe br. 6/2002 zaključivši u točkama 74. i 79. pobijane presude da raniji dizajn istaknut u prilog zahtjevu za proglašavanje ništavosti čini ne samo pokrovna ploča koja je sastavni dio ranijeg dizajna nego i cijeli sustav za odvod tekućina.

105. Općі sud je tako zauzeo mjesto podnositelja zahtjeva za proglašavanje ništavosti kad je utvrdio koji od ranijih dizajnâ prikazanih u katalozima Blüchera su relevantni za potrebe ocjene osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti.

106. Međutim, Općі sud je time zanemario, s jedne strane, ovlasti koje su dodijeljene EUIPO-u u okviru ispitivanja zahtjeva za proglašavanje ništavosti, iz članka 63. stavka 1. Uredbe br. 6/2002, i, s druge strane, obveze koje ima podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti kada nastoji dokazati postojanje ranijeg dizajna koji je istovjetan ili proizvodi sličan ukupni dojam, iz članka 28. stavka 1. točke (b) podtočaka v. i vi. Provedbene uredbe.

107. EUIPO tvrdi da na temelju te potonje odredbe, ali i na načelima koja je Sud utvrdio u točki 25. presude od 19. lipnja 2014., Karen Millen Fashions [23], podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti u prilozima koje podnosi, mora precizno utvrditi koji su raniji dizajni relevantni za potrebe pokrenutog postupka za proglašavanje ništavosti. Stoga nije na Općem sudu da zauzme mjesto podnositelja zahtjeva za proglašavanje ništavosti u okviru izvođenja dokaza.

108. Kao prvo, on nije mogao temeljiti svoju odluku na dokazu koji nijedna od stranaka nije podnijela ili na ranijem dizajnu na koji se podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti nije izričito pozvao, kao što je to bio slučaj u ovom predmetu.

109. Kao drugo, nije na Općem sudu da istražuje koji raniji dizajn može biti relevantan među svim onima koji su prikazani u dokumentima koje je podnio podnositelj zahtjeva jer se takvim pristupom daje prednost jednoj stranici na štetu druge te se povrjeđuju prava obrane.

110. Kao treće, iako je raniji dizajn koji je istovjetan osporavanom dizajnu prikazan u dokumentima koje je podnio podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti, Općі sud svoju odluku ne može *ex officio* temeljiti na tom ranijem dizajnu ako je podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti temeljio svoju argumentaciju na drugim dizajnima.

23 C-345/13, EU:C:2014:2013

111. U ovom slučaju, ni iz zahtjeva za proglašavanje ništavosti ni iz očitovanja koja je podnio Group Nivelles i pred Odjelom za poništaje i pred trećim žalbenim vijećem EUIPO-a, ne proizlazi da je taj poduzetnik jasno utvrdio i naveo u smislu članka 28. stavka 1. točke (b) podtočke v. Provedbene uredbe, cijeli sustav za odvod tekućina kao raniji dizajn istaknut u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti. Odjel za poništaje je prema tome ograničio usporedbu osporavanog dizajna i ranijeg dizajna samo na pokrovnu ploču, bez obzira na druga obilježja koje je treće žalbeno vijeće EUIPO-a nakon toga ocijenilo relevantnima za potrebe te usporedbe, poput oblika slivnika i postojanja uzdužnih proreza.

112. EUIPO navodi da se u fazi tužbe podnesene Općem sudu, dakle tek kasnije, Group Nivelles pozvao na cijeli sustav za odvod tekućina. Stoga je Opći sud morao smatrati da je tužitelj izmijenio predmet spora pred žalbenim vijećem EUIPO-a, u smislu članka 135. stavka 4. njegova poslovnika.

113. U svojem odgovoru na žalbu ESS se pridružuje EUIPO-vim argumentima.

114. Group Nivelles s druge strane smatra da EUIPO nije pravilno ispitao relevantne činjenice i predlaže Sudu da taj žalbeni razlog odbije kao neosnovan.

(b) Drugi žalbeni razlog

115. EUIPO u prilog tom drugom žalbenom razlogu ističe dva prigovora.

116. Prvim prigovorom EUIPO tvrdi da je zaključak koji je Opći sud donio u točkama 77. i 78. pobijane presude protivan članku 5. Uredbe br. 6/2002, u dijelu u kojem je za njega stvorio obvezu da sastavi različite sastavne dijelove dizajna, koji su zasebno učinjeni dostupnim javnosti, kao u slučaju pokrovne ploče i slivnika koji su objavljeni na različitim stranicama istog kataloga.

117. EUIPO se još jednom poziva na presudu od 19. lipnja 2014., Karen Millen Fashions [24], u kojoj je Sud potvrdio, kad je riječ o članku 6. Uredbe br. 6/2002, koji se odnosi na ispitivanje individualnog karaktera dizajna, da se dizajn ne može usporediti sa „spoj[em] specifičnih obilježja ili dijelova ranijih dizajna nego [s] ranijim i individualiziranim dizajnima". Takva se ocjena analogijom treba primijeniti na ispitivanje novosti dizajna u smislu članka 5. te uredbe.

118. Okolnost da su različiti sastavni dijelovi dizajna, koji su zasebno učinjeni dostupnim javnosti, namijenjeni zajedničkoj upotrebi ne mijenja taj zaključak. Naime, izgled dizajna može se izvesti iz spoja različitih sastavnih dijelova, ali on bi bio hipotetski ili u svakom slučaju počivao na znatnim nagađanjima. Međutim, i pravna sigurnost koju s pravom očekuje nositelj osporavanog dizajna kao i pojam „identitet" između dvaju dizajnâ, svojstven članku 5. Uredbe br. 6/2002, protivi se usporedbi koja počiva na hipotezama ili nagađanjima.

119. Drugim prigovorom EUIPO tvrdi da se analiza Općeg suda, među ostalim, temelji na iskrivljavanju činjenica.

120. Naime, iz usporedbe slika na koje upućuje Opći sud, to jest slika pokrovne ploče i slivnika učinjenih dostupnim javnosti u katalozima Blücher koje je podnio Group Nivelles i slike sustava odvoda prikazane u katalozima koje je podnio ESS, nije moguće utvrditi oblik i obilježja ranijeg dizajna.

121. ESS smatra da drugi žalbeni razlog treba proglasiti osnovanim.

24 C-345/13, EU:C:2014:2013, t. 26.

122. Group Nivelles smatra da drugi žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan uzimajući u obzir, među ostalim, da je EUIPO pogrešno čitao i protumačio presudu od 19. lipnja 2014., Karen Millen Fashions [25], kao i da je izvršio netočnu ocjenu činjenica.

2. Ispitivanje

123. Zbog razloga koje ću sada izložiti, smatram da je Opći sud stvarno počinio pogrešku koja se tiče prava u točkama 77. do 79. pobijane presude.

124. Naime, Opći sud prema mojem mišljenju ne može od EUIPO-vih tijela zahtijevati da za potrebe svoje ocjene rekonstruiraju raniji dizajn na temelju različitih izvadaka iz kataloga u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti jer je, prema mojem mišljenju, takva obveza protivna tekstu i dosegu članka 3. Uredbe br. 6/2002 i stoga ne može ulaziti u okvir ocjene novosti dizajna u smislu članka 5. te uredbe, niti kao takva spadati u ovlasti koje su člankom 63. stavkom 1. te uredbe dodijeljene EUIPO-vim tijelima.

125. U skladu s člankom 63. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002, ispitivanje koje provode EUIPO-va tijela u okviru zahtjeva za proglašavanje ništavosti ograničeno je na razloge koje su stranke istaknule i zahtjeve koje su one podnijele.

126. Na temelju te odredbe, EUIPO ne uzima u obzir druge ranije dizajne osim onih koje je podnositelj zahtjeva izričito naveo [26]. Stoga EUIPO smatra da nije na njemu da pretpostavkama i izvođenjima zaključaka utvrđuje koji raniji dizajni, među onima koji su prikazani u dokumentiranim dokazima podnositelja zahtjeva, mogu biti relevantni kada podnositelj zahtjeva s tim u vezi nije podnio druga pojašnjenja [27].

127. Valja imati na umu da je u okviru zahtjeva za proglašavanje ništavosti i u skladu s člankom 52. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002 [28] i člankom 28. stavkom 1. točkom (b) Provedbene uredbe, ponajprije na stranci koja se protivi registraciji dizajna da dokaže postojanje istovjetnog dizajna ili dizajna koji proizvodi sličan ukupni dojam i da je on učinjen dostupnim javnosti.

128. U okviru postupka za proglašavanje ništavosti, nositelj ranijeg dizajna dakle mora dokazati kao prvo, da je dizajn istovjetan ili proizvodi sličan ukupni dojam kao osporavani dizajn i kao drugo, da je učinjen dostupnim javnosti.

129. Dokaz je prepušten slobodnom izboru i ocjeni podnositelja zahtjeva [29].

25 C-345/13, EU:C:2014:2013. Vidjeti osobito presudu od 19. travnja 2012., Artegodan/Komisija (C-221/10 P, EU:C:2012:216, t. 94. i navedena sudska praksa).

26 Vidjeti EUIPO-ve *Smjernice o ispitivanju registriranih dizajna Zajednice – Ispitivanje zahtjeva za proglašavanje dizajna ništavim* od 23. ožujka 2016., t. 5.5.1.6., str. 34., peti stavak, koje su dostupne na EUIPO-voj internetskoj stranici na sljedećoj adresi: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/designs_practice_manual/WP_2_2016/examination_of_design_invalidity_applications_fr.pdf, u daljnjem tekstu: EUIPO-ve smjernice.

27 Tako je u svojoj odluci od 4. listopada 2006. koja se odnosi na zahtjev za proglašavanje ništavim dizajna registriranog pod brojem 000320809-0001 koji prikazuje radijator, Odjel za poništaje odbio uzeti u obzir različite dizajne radijatora koji su prikazani u katalogu, a podnositelj zahtjeva nije pojasnio koji među brojnim prikazanim dizajnima treba smatrati ranijim dizajnom (t. 10.).

28 U skladu s tom odredbom zahtjev mora biti obrazložen.

29 Vidjeti u tom smislu presudu od 9. ožujka 2012., Coverpla/OHIM – Heinz-Glas (Bočica) (T-450/08, neobjavljena, EU:T:2012:117, t. 21. 25.). Opći sud potvrdio je taj pristup u novijim presudama, to jest, presudama od 7. studenoga 2013., Budziewska/OHIM – Puma (Mačka u skoku) (T-666/11, neobjavljena, EU:T:2013:584, t. 24.), od 15. listopada 2015., Promarc Technics/OHIM – PIS (Dio za vrata) (T-251/14, neobjavljena, EU:T:2015:780, t. 31.), i od 14. srpnja 2016., Thun 1794/EUIPO – Adekor (Dekorativni grafički simboli) (T-420/15, neobjavljena, EU:T:2016:410, t. 26. i 27.). EUIPO-ve smjernice preuzimaju tu sudsku praksu u točki 5.5.1.6, str. 34., drugom stavku.

130. Članak 28. stavak 1. točka (b) podtočke v. i vi. Provedbene uredbe zahtijeva samo da zahtjev za proglašavanje ništavosti, kada se temelji na nepostojanju novosti osporavanog dizajna, sadržava naznaku i reprodukciju ranijeg dizajna, dokumente koji dokazuju da je taj dizajn prije učinjen dostupnim javnosti, činjenice, dokaze i argumente dostavljene kako bi potkrijepili zahtjev.

131. Obrazac koji omogućava podnošenje zahtjeva za proglašavanje ništavosti u tu svrhu predviđa poseban odjeljak [30].

132. U skladu s člankom 30. stavkom 1. Provedbene uredbe, ti su elementi nužni, inače je zahtjev nedopušten, pri čemu EUIPO-ova tijela ipak imaju mogućnost da prethodno pozovu podnositelja zahtjeva da ukloni utvrđene nedostatke.

133. Provedbena uredba i EUIPO-ve smjernice [31] ne daju nikakvo drugo pojašnjenje u vezi dokaza koje mora podnijeti podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti kako bi dokazao da je raniji dizajn, koji je istovjetan osporavanom dizajnu ili koji proizvodi sličan ukupni dojam [32], učinjen dostupnim javnosti.

134. U ovom predmetu nesporno je da podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti nije propisno naznačio ni reproducirao u cijelosti raniji dizajn, ni u okviru zahtjeva za proglašavanje ništavosti ni tijekom postupka pred EUIPO-vim tijelima. On je u biti prikazao samo dio dizajna koji smatra vidljivim pri normalnoj upotrebi, to jest pokrovnu ploču.

135. U tim okolnostima može li Opći sud od žalbenog vijeća EUIPO-a zahtijevati da popravi tu nepravilnost tako da za potrebe svoje ocjene rekonstruira raniji dizajn na temelju različitih izvadaka iz kataloga Blüchera priloženih zahtjevu za proglašavanje ništavosti, „unatoč tomu što u [podnesenim prilozima] nije [bilo] nijedne slike takve kombinacije” [33]?

136. Moj odgovor je negativan.

137. Kao prvo, takva obveza povrjeđuje tekst i doseg članka 3. Uredbe br. 6/2002, u vezi s člankom 28. stavkom 1. točkom (b) podtočkom v. Provedbene uredbe.

138. U skladu s člankom 3. Uredbe br. 6/2002, dizajn je određen kao „*vanjski izgled* proizvoda u cijelosti ili dijela proizvoda koji proizlazi iz njegovih obilježja, posebno crta, obrisa, boja, oblika, teksture i/ili materijala samoga proizvoda i/ili njegove *ornamentacije*” [34].

139. U toj je odredbi tako izraženo načelo prema kojem je pravo na dizajn pravo vlasništva na „*vanjskom izgledu*” proizvoda koje treba razlikovati od patentnog prava koje je pravo vlasništva na izumu.

140. Valja imati na umu da dizajn ima estetsku funkciju, da mu je cilj ukrasiti proizvod na koji se primjenjuje, dati mu poseban i prepoznatljiv izgled koji je njemu svojstven s obzirom na njegove crte, obrise, oblike ili posebnu grafiku [35].

30 Vidjeti obrazac naslovljen „Zahtjev za proglašavanje ništavim registriranog dizajna Zajednice”, dostupan na EUIPO-voj internetskoj stranici na sljedećoj adresi: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/forms_filings/all_downloadable_forms/invalidity_rcd_fr.pdf kao i napomene s objašnjenjima o tom obrascu, osobito točke 2.6. i 3., str. 4. i 5.

31 Vidjeti EUIPO-ve smjernice, t. 3.9.2, str. 12., prvi i drugi stavak.

32 Opći sud izveo je jednak zaključak u okviru žigovnog prava u presudi od 20. travnja 2005., Atomic Austria/OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, EU:T:2005:136, t. 39.), u pogledu tumačenja članka 76. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 od 20. prosinca 1993. o žigu Zajednice (SL 1994., L 11, str. 1.) i pravila 16. stavka 2. Uredbe Komisije (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995., o provedbi Uredbe br. 40/94 (SL 1995., L 303, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 84.) čiji normativni sadržaj u biti odgovara onome članka 63. stavka 1. Uredbe br. 6/2002 i članku 28. stavka 1. točke (b) Provedbene uredbe.

33 T. 79. pobijane presude.

34 Moje isticanje.

35 Vidjeti Greffe, F., i Greffe, P., *Traité des dessins et modèles*, 9. izdanje, LexisNexis, Pariz, 2014., t. 87. i 88., str. 40.

141. Pojašnjenja iz članka 3. Uredbe br. 6/2002 stoga upućuju na elemente koji se mogu zapaziti okom [36].

142. Zahtijevajući u članku 28. stavku 1. točki (b) podtočki v. Provedbene uredbe „naznaku i reprodukciju prijašnjih dizajna", zakonodavac od podnositelja zahtjeva za proglašavanje ništavosti zahtijeva da reproducira precizirani, individualizirani i identificirani dizajn, ako se poslužim izrazima upotrijebljenima u točki 25. presude od 19. lipnja 2014., Karen Millen Fashions [37]. U toj presudi koja se odnosi na tumačenje članka 6. Uredbe br. 6/2002, Sud je u biti smatrao da se ocjena individualnog karaktera dizajna ne može temeljiti na „spoju specifičnih obilježja ili dijelova ranijih dizajna, nego [na] ranije individualiziranima i određenim dizajnima" [38].

143. Ti su zahtjevi nužni za potrebe ocjene osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti.

144. Naime, reprodukcija prijašnjeg djela mora omogućiti da se odredi doseg istaknutog ranijeg prava i na isti način, doseg prava na koja se nositelj osporavanog dizajna može zakonito pozivati.

145. Doseg tih prava određuje se upućivanjem na dizajn reproduciran u zahtjevu za proglašavanje ništavosti, a ne pratećim opisom ili legendom, koja je neobvezna i nema nikakvu pravnu vrijednost, za razliku od patentnih zahtjeva. Zaštita koja se daje dizajnu odnosi se na dizajn kako je reproduciran i ono što stoji u legendi jest samo informativna dopuna [39]. Stoga reprodukcija ranijeg dizajna mora biti dovoljna sama po sebi.

146. Osim toga, ta reprodukcija mora omogućiti tuženiku da precizno utvrdi koja su ukrasna ili estetska obilježja ranijeg dizajna koja je navodno imitirao i posljedično da obrani originalnost svojeg dizajna.

147. Naposljetku, ta reprodukcija mora omogućiti EUIPO-vim tijelima da s preciznošću i izvjesnošću utvrde raniji dizajn kako bi u skladu s člancima 5. do 7. Uredbe br. 6/2002 ocijenili novost i individualni karakter osporavanog dizajna i kao dio te ocjene izvršili usporedbu predmetnih dizajnâ. No kako bi se ispitalo je li osporavani dizajn stvarno nov i ima li individualni karakter, raniji dizajn očito mora biti precizan i određen.

148. Kako bi se ti ciljevi ispunili, bitno je dakle imati sliku ranijeg dizajna jer je ona odraz same naravi predmeta koji se štiti Uredbom br. 6/2002 i razloga zbog kojeg mu je zaštita dana.

149. Ta slika mora pokazati vanjski izgled proizvoda u kojem je dizajn sadržan u određenoj cjelini koja je prepoznatljiva po crtama, obrisima, bojama, obliku, teksturi ili još njegovoj ornamentaciji ili njegovim materijalima, kako je određeno u članku 3. te uredbe.

150. Pravo dizajna dakle nije namijenjeno tomu da se njime štiti ideja, ili dizajn koji bi bio blizu ostvarenju ili koji bi bio rezultat rekonstrukcije jer je u tim okolnostima nemoguće postići izgled proizvoda u određenom i prepoznatljivom obliku koji mu je svojstven. To je uostalom razlog zbog čega se u skladu s člankom 4. te uredbe mogu štititi samo vidljiva obilježja dizajna.

151. To stoga isključuje svaki pokušaj rekonstrukcije ranijeg dizajna, osobito kada u podnesenim prilozima nije bilo nijedne slike takve kombinacije.

36 Vidjeti Raynard, J., Py, E., i Tréfigny, P., *Droit de la propriété industrielle*, 5. izdanje, LexisNexis, Paris, 2016., t. 525,. str. 304.

37 C-345/13, EU:C:2014:2013. U toj je točki Sud presudio da „procjenu o tome ima li određeni dizajn individualni karakter [u smislu članka 6. Uredbe br. 6/2002] treba provesti u odnosu na jedan ili više preciziranih, individualiziranih, određenih i identificiranih dizajna iz ukupnosti dizajna ranije učinjenih dostupnima javnosti".

38 Presuda od 19. lipnja 2014., Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013, t. 26.).

39 Vidjeti Passa, J., *Droit de la propriété industrielle, Tome 1: Marques et autres signes distinctifs, dessins et modèles*, Librairie Générale de Droit et de Jurisprudence, Pariz, 2006., t. 752., str. 710.

152. Naime, takva rekonstrukcija sadržavala bi manjkavosti jer bi nužno podrazumijevala nagađanja, što je u suprotnosti ne samo s tekstom 3. Uredbe br. 6/2002, nego također i sa zahtjevima u vezi s ocjenom novosti dizajna u skladu s člankom 5. te uredbe.

153. U ovim predmetima primjerice iz točaka 64. i 65. pobijane presude, koje stranke ne osporavaju, proizlazi da slike koje je tužitelj podnio u prilogu svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti, čine različite vrste pokrovnih ploča, različitih oblika i dimenzija, koje se mogu kombinirati sa slivnicima i odvodima kako bi se sastavio sustav za odvod tekućina.

154. No kako je moguće izvršiti usporedbu dizajna, koja je nužni dio ispitivanja osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti, ako vanjski izgled proizvoda i osobito njegove crte, obrisi, boje i oblici nisu jasno prepoznatljivi i ne mogu se utvrditi?

155. Rekonstrukcija koju EUIPO prema Općem sudu mora izvršiti, prema mojem mišljenju, može dovesti do dizajna koji ima razlike koje nisu nužno zanemarive.

156. Takva rekonstrukcija stoga ne jamči odgovarajuće ispitivanje osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti jer ne odražava izgled proizvoda u smislu članka 3. Uredbe br. 6/2002 i ne omogućuje da se propisno izvrši usporedba predmetnih dizajnâ koju nameće članak 5. te uredbe.

157. Ako je Opći sud u presudi od 9. ožujka 2012., Coverpla/OHIM – Heinz-Glas (Bočica) [40] presudio da se vjerojatnostima ili pretpostavkama ne može dokazati da je raniji dizajn učinjen dostupnim javnosti, nego se otkrivanje mora temeljiti na konkretnim i objektivnim dokazima koji dokazuju da je raniji dizajn doista učinjen dostupnim javnosti na tržištu [41], to se načelo stoga mora *a fortiori* primijeniti na reprodukciju dizajna.

158. S tim u vezi, u EUIPO-vim smjernicama navodi se da kada reprodukcija u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti ne prikazuje na odgovarajući način raniji dizajn, zbog čega nije moguća nikakva usporedba s osporavanim dizajnom, to ne čini otkrivanje u smislu članka 7. stavka 1. Uredbe br. 6/2002 [42]

159. Načelo koje je Opći sud utvrdio u točki 79. pobijane presude u biti se više temelji na patentnom pravu nego na pravu dizajna [43] jer se njegovim pristupom želi dati isključivo pravo na vrstu sustava za odvod tekućina koji može imati različit izgled.

160. Međutim to je protivno tekstu i dosegu članka 3. Uredbe br. 6/2002.

161. Stoga, obveza koju nameće Opći sud u točki 79. pobijane presude i koja se temelji na zaključcima do kojih je on došao u točkama 77. i 78. te presude ne može biti dio ispitivanja koje moraju izvršiti EUIPO-va tijela u skladu s člankom 5. i člankom 63. stavkom 1. te uredbe.

40 T-450/08, neobjavljena, EU:T:2012:117, t. 21. do 25.

41 Vidjeti t. 24. te presude kao i točku 5.5.1.6, str. 34, treći stavak EUIPO-vih smjernica. Vidjeti analogijom presudu od 7. lipnja 2005., Lidl Stiftung/OHIM – REWE-Zentral (Salvita) (T-303/03, EU:T:2005:200, t. 38. i navedenu sudsku praksu).

42 Vidjeti EUIPO-ve smjernice, t. 5.5.6.1, str. 34., šesti stavak. S tim u vezi zanimljivo je uputiti na odluku trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a od 10. ožujka 2008., u predmetu R 586/2007-3, „Barbecues", a osobito na sljedeće točke:

„23. Drugi prigovor odnosi se na kvalitetu slike roštilja Cinders koja se nalazi (na jednak način) u dva časopisa i promotivnim brošurama Cinders Barbecues […].

24. Ta slika prikazuje roštilj čija je površina za pečenje u cijelosti prekrivena mesom. Odjel za poništaje ipak je mogao razlikovati „četiri zasebne rešetke". Slika je zbog pretjeranog povećanja postala mutna, *tako da točna konfiguracija roštilja nije jasno vidljiva*, ali Odjel za poništaje je primijetio:„značajno oblikovane stranice" (bez dodatnih objašnjenja). *Odjel za poništaje nije uvjeren da ta* slika *– koja je jedini dokaz otkrivanja – potvrđuje ta utvrđenja, a još manje da omogućuje pouzdanu usporedbu s osporavanim dizajnom za potrebe ocjene ukupnog dojma koji ostavlja na upućenog korisnika*.

[…]26. Iz toga slijedi da ta slika, koja pravilno ne prikazuje raniji dizajn, onemogućuje svaku usporedbu s osporavanim dizajnom, ne čini otkrivanje u smislu članka 7. stavka 1. Uredbe br. 6/2002" (moje isticanje).

43 Opis u prilogu prijavi patenta među ostalim sadržava prikaz izuma kako je opisan u patentnim zahtjevima, opis eventualnih nacrta, detaljan prikaz barem jednog načina izvedbe izuma uz primjere, naznaku načina na koji se izum može primijeniti u industriji.

162. Suprotno tomu, to ne znači da EUIPO-va tijela moraju biti pasivna u slučaju poput onog o kojem je riječ kada je podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti podnio samo dio dizajna koji smatra vidljivim pri normalnoj upotrebi.

163. Naime, članak 65. stavak 1. Uredbe br. 6/2002, koji se odnosi na izvođenje dokaza „u postupcima pred [EUIPO-om]”[44] propisuje popis načina iznošenja odnosno pribavljanja dokaza koji nije taksativan[45].

164. Unatoč ograničenjima iz članka 63. stavka 1. te uredbe, EUIPO-va tijela tako mogu, u okviru zahtjeva za proglašavanje ništavosti, ispitati predmet i prema tome saslušati stranke ili svjedoke, zahtijevati pribavljanje podataka ili pribavljanje dokumenata i dokaznih predmeta ili pak mišljenje vještaka.

165. Tako u ovom predmetu iz točke 68. pobijane presude, koju stranke ne osporavaju, proizlazi da je ESS u prilogu svojim očitovanjima pred Odjelom za poništaje dostavio reprodukciju dizajna koja je prikazivala cijeli sustav za odvod tekućina iz ponude poduzetnika Blücher. Tim se dokumentom htjela pokazati primjena u industriji tog sustava za odvod tekućina.

166. EUIPO-va tijela stoga su imala reprodukciju cijelog sustava za odvod tekućina iz ponude tog poduzetnika.

167. Treće žalbeno vijeće EUIPO-a je u okviru svojeg ispitivanja predmeta i uzimajući u obzir činjenicu da je:

– zaključilo da je Odjel za poništaje pogriješio kada je usporedio samo pokrovnu ploču sadržanu u osporavanom dizajnu samo s pokrovnom pločom koju je podnio tužitelj i

– posljedično za potrebe te usporedbe odlučilo da se osporavani dizajn sastoji od pokrovne ploče, ali i bočnih utora te vanjskih ploha odvoda za tuš-kadu,

moglo, kako je to pravilno istaknuo Opći sud u točki 79. pobijane presude, lako zaključiti, s obzirom na izvatke iz kataloga Blüchera koje je podnio Group Nivelles, da je pokrovna ploča koju je on podnio bila namijenjena tome da se kombinira sa slivnicima i odvodima na isti način kao i pokrovna ploča koja je prikazana u osporavanom dizajnu.

168. Stoga je treće žalbeno vijeće EUIPO-a moglo:

– ili od društva Group Nivelles zahtijevati da podnese dodatne reprodukcije ranijeg dizajna, kako je sadržan u cijelom sustavu za odvod tekućina. Ono je uostalom predložilo trećem žalbenom vijeću da podnese uzorke proizvoda koji su prikazani u priloženim dokumentima različite od onih koji su već podneseni, ako vijeće treba organizirati raspravu. S tim u vezi, ono je ocijenilo da usmeni postupak nije potreban, smatrajući da raspolaže s dovoljno elemenata da donese odluku[46];

– ili se pozvati na reprodukciju dizajna koja prikazuje cijeli sustav za odvod tekućina iz ponude poduzetnika Blücher koju je dostavio ESS, ovisno o slučaju, ponovno otvarajući raspravu kako bi se zajamčilo poštovanje prava obrane stranaka u postupku za proglašavanje ništavosti i postupovna jednakost.

169. Ne mislim da bi se tim inicijativama prekoračile ovlasti koje su mu dodijeljene člankom 63. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002.

44 Moje isticanje.

45 Poput, u žigovnom pravu, članka 76. stavka 1. Uredbe br. 40/94.

46 T. 18. do 24. sporne odluke.

170. Upravo suprotno, u okviru postupka o kojem je riječ, treće žalbeno vijeće EUIPO-a nije oklijevalo s korištenjem ovlasti donošenja odluke koju mu daje članak 63. stavak 2. te uredbe ispitujući sve činjenice, dokaze i dodatne argumente koje su dostavile dvije stranke, čak i one koji su dostavljeni nepravodobno, i to kako bi dopunile činjenice i dokaze koje su već podnijele tijekom postupka za proglašavanje ništavosti [47].

171. Osim toga, te su mjere potpuno u skladu s mjerama izvođenja dokaza iz članka 65. stavka 1. te uredbe.

172. S tim u vezi, valja napomenuti da sudska praksa pravila o EUIPO-voj nadležnosti tumači vrlo dinamično. Upućujem osobito na tumačenje koje je Opći sud dao člancima 74. i 76. Uredbe br. 40/94. Te dvije odredbe, koje uređuju EUIPO-ve ovlasti u okviru prigovora protiv žiga Unije sastavljene su na jednak način kao i one koje uređuju EUIPO-ve ovlasti u okviru zahtjeva za proglašavanje dizajna Zajednice ništavim.

173. Tako je u presudi od 20. travnja 2005., Atomic Austria/OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) [48], koja se odnosi na postupak povodom prigovora na registraciju žiga Zajednice Opći sud presudio da EUIPO ne može izbjeći provođenje cjelovite ocjene podnesenih činjenica i dokaza tvrdeći da je na podnositelju prigovora da mu na vlastitu inicijativu podnese detaljne informacije i dokaze u prilog svojem prigovoru [49]. Ograničenje činjenične osnove EUIPO-va ispitivanja i načelo dispozitivnosti, prema kojem stranke pokreću postupak i određuju njegov sadržaj, dakle ne sprječava EUIPO da uzme u razmatranje, osim činjenica koje je izričito istaknuo Group Nivelles, sve navode koje su stranke podnijele.

174. S obzirom na te elemente, iako žalim što treće žalbeno vijeće EUIPO-a nije donijelo mjere izvođenja dokaza koje su nužne kako bi se raspolagalo reprodukcijom cijelog sustava za odvod tekućina iz ponude poduzetnika Blücher, ipak ostaje činjenica da, suprotno onome što je Opći sud presudio u točki 79. pobijane presude, nije na njemu da popravi tu nepravilnost tako da za potrebe svoje ocjene rekonstruira raniji dizajn na temelju različitih izvadaka iz kataloga Blüchera priloženih zahtjevu za proglašavanje ništavosti.

175. S obzirom na ta razmatranja, smatram da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava u točkama u 77. do 79. pobijane presude zahtijevajući od EUIPO-a da za potrebe svoje ocjene rekonstruira raniji dizajn na temelju različitih izvadaka iz kataloga Blüchera u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti i relativizirajući, u okviru te ocjene, važnost raspolaganja slikom istaknutog ranijeg dizajna.

176. S obzirom na taj zaključak, prema mojem mišljenju nije potrebno ispitati prigovor koji se odnosi na iskrivljavanje činjenica koji je istaknuo EUIPO u prilog svojem drugom žalbenom razlogu.

177. Međutim, iako je obrazloženjem Općeg suda povrijeđeno pravo Unije, ne smatram da je to utvrđenje takvo da podrazumijeva ukidanje pobijane presude u cijelosti.

178. Naime, zaključak koji Opći sud izvodi u vezi sa zakonitošću sporne odluke valjano se temelji na drugim razlozima, koji su prvenstveno i autonomno izneseni u točkama 60. do 70. pobijane presude [50].

179. Na tim se razlozima, koje osim toga stranke ne osporavaju, temelji izreka pobijane presude.

47 Vidjeti t. 20. do 24. sporne odluke.

48 T-318/03, EU:T:2005:136.

49 Vidjeti t. 38. te presude.

50 Vidjeti analogijom presudu od 10. srpnja 2014., Nikolaou/Revizorski sud (C-220/13 P, EU:C:2014:2057, t. 38.).

180. Stoga je Opći sud pravilno presudio u točkama 60. i 61. te presude da je treće žalbeno vijeće EUIPO-a stvarno počinilo pogrešku u svojoj ocjeni novosti osporavanog dizajna jer je usporedilo sva njegova vidljiva obilježja sa samo jednim elementom ranijeg dizajna i u spornoj odluci nije izvelo pravilne zaključke s obzirom na pogrešku koju je utvrdilo da je počinio Odjel za poništaje.

181. S tim u vezi, potpuno je točno, kako je to Opći sud presudio u točki 62. navedene presude da je „za ocjenu novosti osporavanog dizajna potrebna usporedba njegovih obilježja koja su vidljiva nakon ugradnje s obilježjima ranijeg dizajna koja su vidljiva nakon ugradnje, uključujući gore navedenu pokrovnu ploču".

182. Opći je sud također pravilno presudio u točki 62. pobijane presude da „ispitivanje dokaza koje su stranke podnijele pred [EUIPO-om] *može jedino dovesti do zaključka* da je pokrovna ploča u središtu slike [u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti] bila samo dio sustava za odvod tekućina"[51]. Analiza koju je Opći sud izvršio u točkama 63. do 69. te presude u vezi s prilozima koje su stranke dostavile EUIPO-vim tijelima uvjerljiva je i u potpunosti se slažem s njegovim stajalištem prema kojem je, s obzirom na te priloge, EUIPO samo mogao utvrditi da je podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti podnio samo prikaz jednog dijela sustava za odvod tekućina na ispitivanje.

183. Ti su razlozi sami po sebi dovoljni da se na njima temelji zaključak Općeg suda prema kojem je treće žalbeno vijeće EUIPO-a počinilo pogrešku koja se tiče prava u okviru svoje ocjene novosti ranijeg dizajna, što opravdava poništenje sporne odluke.

184. Kao što to jasno proizlazi iz točaka 71. i 86. te presude, to obrazloženje neovisno je o zaključcima koje je Opći sud donio u točkama 72. do 85. pobijane presude kako bi odgovorio na argumente EUIPO-a i ESS-a i osobito o pravnom stajalištu do kojeg je došao u točkama 77. do 79. te presude[52].

185. U tim okolnostima, iako je ispitivanje dvaju žalbenih razloga koje je EUIPO istaknuo otkrilo postojanje pogreške koja se tiče prava koju je počinio Opći sud, to utvrđenje, prema mojem mišljenju, nije takvo da podrazumijeva ukidanje pobijane presude.

B – Treći žalbeni razlog, koji se temelji na povredi članaka 6. i 7. Uredbe br. 6/2002, u vezi s člankom 25. stavkom 1. točkom (b) te uredbe

186. Kao što sam već istaknuo u 88. točki ovog mišljenja, s obzirom na to da je treći žalbeni razlog usmjeren protiv obrazloženja čije ukidanje predlažem zbog toga što je Opći sud povrijedio granice svojeg sudskog nadzora, nije ga potrebno ispitati.

187. S obzirom na prethodna razmatranja, podsjećam da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da ako obrazloženje presude Općeg suda sadržava povredu prava Unije, ali se njezina izreka čini osnovanom na temelju drugih pravnih razloga, žalbu valja odbiti[53].

188. Stoga predlažem Sudu da odbije žalbu koju je podnio EUIPO i da mu naloži snošenje troškova na temelju članka 138. stavka 1. Poslovnika Suda.

IX – Žalba koju je ESS podnio u predmetu C–361/15 P

189. U prilog svojoj žalbi ESS ističe dva žalbena razloga.

51 Moje isticanje.

52 Vidjeti s tim u vezi t. 45. ovog mišljenja.

53 Vidjeti osobito presudu od 19. travnja 2012, Artegodan/Komisija (C-221/10 P, EU:C:2012:216, t. 94. i navedena sudska praksa).

190. Prvim žalbenim razlogom, ESS kritizira analizu koju je Opći sud izvršio za potrebe ocjene novosti i individualnog karaktera osporavanog dizajna, u pogledu relevantnosti upotrebe kojoj je namijenjen proizvod u kojemu je sadržan raniji dizajn. Taj se prvi žalbeni razlog sastoji od tri dijela, kojima ESS osporava zaključke Općeg suda iz točaka 115. do 123. i 133. pobijane presude, s gledišta članaka 5. i 6. kao i članka 7. stavka 1. i članaka 10., 19. kao i članka 36. stavka 6. Uredbe br. 6/2002.

191. Drugi žalbeni razlog temelji se na povredi članka 61. te uredbe, pri čemu ESS tvrdi da je Opći sud prekoračio granice svojeg sudskog nadzora u točki 137. pobijane presude.

A – Prvi žalbeni razlog koji se temelji na tome da je Opći sud povrijedio članke 5. i 6. kao i članak 7. stavak 1. i članke 10. i 19. kao i članak 36. stavak 6. Uredbe br. 6/2002

192. Tim prvim žalbenim razlogom nastoji se dovesti u pitanje ocjena Općeg suda za koju smatram da je izvan granica njegova nadzora zakonitosti.

193. Zbog razloga koje sam izložio u točkama 64. do 82. ovog mišljenja nije potrebno ispitati taj razlog.

B – Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na tome da Opći sud nije poštovao granice svojeg nadzora zakonitosti

1. Argumentacija stranaka

194. Drugim žalbenim razlogom ESS smatra da je Opći sud prekoračio granice nadzora zakonitosti koji može izvršavati u skladu s člankom 61. Uredbe br. 6/2002 jer je u zadnjoj rečenici točke 137. pobijane presude utvrdio da „suprotno onomu što, čini se, pretpostavlja intervenijent, [činjenica da pokrovne ploče odgovaraju upotrebi u industriji] ne znači da se [one] ne mogu upotrebljavati i na drugim mjestima, među ostalim u tuš-kadi gdje [one] obično trebaju podnositi manja opterećenja”.

195. Naime, prema ESS-ovu mišljenju, treće žalbeno vijeće EUIPO-a nije se izjasnilo ni o razredu opterećenja iz kataloga Blüchera (ili njihovu značenju), ni o njihovoj relevantnosti za ocjenu novosti ili individualnog karaktera osporavanog dizajna. ESS dodaje da je zadnja rečenica točke 137. pobijane presude bila nepotrebna za to da Opći sud dođe do tog zaključka.

196. Group Nivelles i EUIPO smatraju da drugi žalbeni razlog treba proglasiti neosnovanim zbog toga što Opći sud nije izvršio ocjenu umjesto trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a.

2. Ispitivanje

197. Predlažem Sudu da odmah odbije taj žalbeni razlog kao bespredmetan.

198. Uvodno, valja podsjetiti da je u točki 138. pobijane presude Opći sud zaključio da je treće žalbeno vijeće EUIPO-a pogrešno kvalificiralo pokrovnu ploču koja se nalazi u središtu slike u prilogu zahtjevu za proglašavanje ništavosti kao „odvod za tuš-kadu” s obzirom na to da „u spisu ništa” ne upućuje na to da je ploča bila namijenjena da se upotrebljava, isključivo ili pretežito, kao sastavni dio odvoda za tuš-kadu.

199. Kao što to jasno proizlazi iz izraza upotrijebljenih u točki 138. pobijane presude, taj zaključak počiva na ocjeni priloga koji su podneseni EUIPO-vim tijelima, iz točaka 135. do 137. pobijane presude. Zadnja rečenica točke 137. te presude ipak odstupa, kao što to pokazuje upotreba priloga „međutim”, s obzirom na to da Opći sud uopće nije ispitao sadržaj kataloga Blüchera, nego izvršio suvišnu ocjenu.

200. Na toj se ocjeni ni u kojem slučaju ne može temeljiti zaključak koji je Opći sud izveo iz točke 138. pobijane presude, što osim toga izričito proizlazi iz izraza „ipak ostaje činjenica" koji je upotrijebljen u toj točki i što uostalom ESS izričito potvrđuje kada ističe da je ta ocjena bila „nepotrebna" [54].

201. Taj drugi žalbeni razlog, koji se temelji na tome da Opći sud nije poštovao granice svojeg nadzora zakonitosti, valja dakle odbiti.

202. S obzirom na sva ta razmatranja, stoga predlažem Sudu da odbije žalbu koju je podnio ESS i da mu naloži snošenje troškova u skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika.

X – Zaključak

203. S obzirom na prethodna razmatranja predlažem Sudu da odluči na sljedeći način:

1. Presuda Općeg suda Europske unije od 13. svibnja 2015., Group Nivelles/OHIM – Easy Sanitary Solutions (Odvodna kanalica za tuš-kadu) (T-15/13, EU:T:2015:281), ukida se u dijelu u kojem je Opći sud, u točkama 112. do 133. te presude ocijenio je li utvrđivanje proizvoda u kojem je sadržan raniji dizajn, koji je istaknut u potporu zahtjevu za proglašavanje ništavosti, relevantan čimbenik za potrebe ocjene novosti ili individualnog karaktera osporavanog dizajna, i tom odlukom tako prekoračio granice nadzora zakonitosti nad odlukama žalbenih vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji je predviđen u članku 61. stavku 2. Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice.

2. Žalbe se odbijaju.

3. U predmetu C–361/15 P, Easy Sanitary Solutions BV nalaže se snošenje troškova.

4. U predmetu C-405/15 P EUIPO-u se nalaže snošenje troškova, a Ujedinjena Kraljevina, intervenijent u tom predmetu, snosit će vlastite troškove.

54 Vidjeti t. 57. žalbe.